

[Finansministeren.]

dog nedsættes afgiftsprocenten for de helt små arvelodder mellem 1 000 og 2 000 kr.

Som følge af prisniveauets stærke stigning siden 1922 foreslås det afgiftsfrie beløb i klasse A endvidere hævet fra 2 000 kr. til 5 000 kr., samtidig med at afgiften af arvelodder på 5 000 kr. foreslås halveret fra 40 kr. til 20 kr., og der sker en mindre nedsættelse på 20 kr. for afgiften af alle arvelodder under 50 000 kr.

På den anden side foreslås progressionen for arvelodder i klasse A over 50 000 kr. forhøjet væsentligt, ligesom der for progressionen i de to andre klasser foreslås visse forhøjelser.

Endelig foreslås afgiften af arv, der tilfalder staten, kommuner, kirker, foreninger, selskaber, stiftelser, legater o. lign., forhøjet fra 30 til 35 pct., og finansministerens bemyndigelse til at nedsætte arveafgiften til 10 pct., når arven tilfalder offentlige institutioner, foreninger, selskaber eller stiftelser med almenvelgørende eller andet almennyttigt formål, foreslås ændret, således at nedsættelse kun kan ske til 15 pct.

Da gaveafgiften svares efter arveafgiftsatserne, medfører de foreslåede forhøjelser og nedsættelser af disse også en forhøjelse og nedsættelse af gaveafgiften.

Gennemføres de foreslåede ændringer, vil dette efter en beregning, foretaget på grundlag af den afgiftspligtige arve- og gavemasse i finansåret 1951—52, betyde, at afgift af arv og gave vil indbringe ca. 48 mill. kr. mod efter gældende lov ca. 35 mill. kr.

Forsåvidt angår forslaget om overførelse af 20 pct. til ungdommens uddannelsesfond, tillader jeg mig at henvise til den højtærede undervisningsministers fremsættelse af lov om ungdommens uddannelsesfonds forvaltning og virksomhed.

Den foreslåede overførsel af 20 pct. af provenuet af afgiften på arv og gave vil under forudsætning af et samlet provenu på ca. 48 mill. kr. betyde, at ca. 10 mill. kr. årligt kan overføres til fonden.

Idet jeg iøvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg tillade mig at anbefale dette til en velvillig behandling i det høje ting.

Socialministeren (Strøm): Jeg har herved den ære for det høje folketing at fremsætte

forslag til lov om ændringer i forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende.

Dette lovforslag er et resultat af arbejdet i den af socialministeriet nedsatte kommission, der fik til opgave nærmere at overveje eventuelle ændringer i forsorgen for talelidende i henhold til forsorgsloven. Kommissionen har i februar måned 1954 afgivet en enstemmig betænkning, der er offentliggjort for kort tid siden.

Forslaget med bemærkninger er udarbejdet af kommissionen. Det går i korthed ud på, at staten i stedet for kommunerne fremtidig afholder udgifterne til ambulante behandling af talelidende samt af svære tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed. Disse sidste tilfælde har igennem mange års praksis været behandlet efter de samme regler i forsorgsloven som talelidelser. Endvidere gøres behandlingen gratis for alle, der har behov derfor, uden hensyn til, om der er økonomisk trang. Det drejer sig om de tilfælde, hvor undervisning hidtil er givet lokalt af privat praktiserende talelærere eller ordblindelærere, efter at tilfældet er henvist til lokal behandling af statens institut for talelidende.

Jeg skal ikke her komme nærmere ind på de forskellige grupper af talelidelser, men må henvise til kommissionsbetænkningen.

Om de lovreger, der i øjeblikket findes om behandling af talelidende, læsesvage og ordblinde, i korthed dette:

Efter forsorgslovens § 69 gives der undervisning på statens institut for talelidende, der behandler de vanskeligere tilfælde. Selve undervisningen er gratis, medens der for kost og logi på instituttet, hvis patienten bor der, ydes en nærmere fastsat betaling, der dog bortfalder, når pågældende er ubemidlet. Endvidere er der den allerede omtalte adgang til at blive behandlet af privat praktiserende talepædagog efter forsorgslovens § 257, hvor kommunen betaler udgiften, men kun i trangtilfælde.

Behandlingen efter forsorgsloven af talelidende foregår i alt overvejende grad på statens institut for talelidende.

I visse alvorlige tilfælde, hvor lidelsen medfører særlig udtalte erhvervsmæssige vanskeligheder, betaler invalideforsikringsretten behandlingen i henhold til folkeforsikringslovens § 60.

Endelig gives der for børn særundervis-